

Steggelen over de dood

THEATER

237 REDENEN OM DOOR TE GAAN

Door Orkater/Bellevue Lunchtheater

Gezien 11/2, Theater Bellevue

Te zien t/m 4/3, aldaar

★★★★☆

In een Wassenaarse villa speelden Geert Lageveen (1961) en Leopold Witte (1959) hun succesvoorstelling *237 redenen voor seks* voor een kamer vol ouder publiek. Op de voorste rij zat Neelie Kroes, pantoffels aan haar voeten. Lageveen zag vooral haar mooie benen, Witte de grijze sloffjes en dacht alleen: na de seks de dood.

237 redenen om dood te gaan moest hun volgende stuk volgens hem gaan

heten, maar Lageveen wilde er niet aan. Lijnrecht stonden de Orkater-vrienden tegenover elkaar: waar Lageveen fitte mensen zag, zag Witte bijna dode. Waar Lageveen condoleerde met een sms'je, struinde Witte begrafenis van onbekenden af. Carpe diem versus memento mori: de één slaat voor de dood op de vlucht, de ander zwelgt erin.

Net als in hun vorige lunchtheatervoorstelling hebben ze de pick-up van zolder gehaald. Flarden van plaatjes draaien ze, terwijl ze steggelen over de dood. Regisseur Michiel de Regt laat de twee doen waar ze goed in zijn: een theatrale versie spelen van zichzelf. Geestige en vileine speldenprikken delen ze uit, die even snel weer met de mantel der vriend-

schap worden bedekt. Ja, het gaat ergens over, maar liever niet te zwaar, te somber, te triest. En gelukkig maar: juist door de lichtvoetige toon komen de verhalen aan.

Ook dit keer gelden hun eigen levens als uitgangspunt, maar uitvergroet, aangezet, op een vrolijke manier overdreven. Welke kant kijk je op als je de vijftig bent gepasseerd? Houd je krampachtig vast aan het heden of blik je vooruit naar nadere ziektes en dood? De maffe dansjes, de pseudo-autobiografische inhoud, de haast cabaretseke performance – qua vorm bleef veel van het goede van de vorige voorstelling behouden, inhoudelijk voegden ze een mooi verhaal toe.

Joukje Akveld